II Wtorek Wielkiego Postu

Tekst Ewangelii (*Mt* 23,1-12): Wówczas przemówił Jezus do tłumów i do swych uczniów tymi słowami: «Na katedrze Mojżesza zasiedli uczeni w Piśmie i faryzeusze. Czyńcie więc i zachowujcie wszystko, co wam polecą, lecz uczynków ich nie naśladujcie. Mówią bowiem, ale sami nie czynią. Wiążą ciężary wielkie i nie do uniesienia i kładą je ludziom na ramiona, lecz sami palcem ruszyć ich nie chcą. Wszystkie swe uczynki spełniają w tym celu, żeby się ludziom pokazać. Rozszerzają swoje filakterie i wydłużają frędzle u płaszczów. Lubią zaszczytne miejsca na ucztach i pierwsze krzesła w synagogach. Chcą, by ich pozdrawiano na rynkach i żeby ludzie nazywali ich Rabbi.

Otóż wy nie pozwalajcie nazywać się Rabbi, albowiem jeden jest wasz Nauczyciel, a wy wszyscy braćmi jesteście. Nikogo też na ziemi nie nazywajcie waszym ojcem; jeden bowiem jest Ojciec wasz, Ten w niebie. Nie chciejcie również, żeby was nazywano mistrzami, bo jeden jest tylko wasz Mistrz, Chrystus. Największy z was niech będzie waszym sługą. Kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony.

«Jeden jest wasz nauczyciel; (…) jeden bowiem jest Ojciec wasz; (…) jeden jest tylko wasz Mistrz»

Pbro. Gerardo GÓMEZ
(Merlo, Buenos Aires, Argentyna)

Dzisiaj tym bardziej musimy pracować nad naszym zbawieniem osobistym i wspólnotowym, jak mówi św. Paweł, z szacunkiem i powagą, ponieważ «oto teraz dzień zbawienia» (2Kor 6,2). Czas Wielkiego Postu jest świętą możliwością daną nam przez naszego Ojca, abyśmy w postawie głębokiego nawrócenia odnowili nasze osobiste wartości, przyznali się do naszych błędów i pożałowali naszych grzechów tak, by nasze życie powoli przekształcało się—poprzez działanie Ducha Świętego— w życie pełniejsze i dojrzalsze.

Aby dostosować nasze postępowanie do wzoru Pana Jezusa, fundamentalny jest gest pokory, jak mówi papież Benedykt: «Żebym przyznał się do tego, kim jestem, stworzeniem słabym, stworzonym z ziemi i przeznaczonym do ziemi, ale oprócz tego stworzonym na obraz Boga i przeznaczonym dla Niego».

W epoce Jezusa było dużo "wzorców" - modlili się i działali tak, by zostać zauważonymi, by im się kłaniano: czysta fantazja, papierowe postacie, które nie mogły pobudzić do wzrostu i dojrzałości tych, którzy ich

otaczali. Ich postawy i zachowania nie pokazywały drogi, która prowadzi do Boga: «uczynków ich nie naśladujcie, mówią bowiem, ale sami nie czynią» (Mt 23,3).

Obecne społeczeństwo również przedstawia nam niezliczone wzorce postępowania, które prowadzą do egzystencji zawrotnej, szalonej, osłabiając poczucie transcendencji. Nie pozwólmy, aby te fałszywe odniesienia sprawiły, że stracimy z oczu prawdziwego mistrza: «Jeden tylko jest wasz Mistrz; (...) jeden jest wasz Ojciec; (...) jeden wasz Nauczyciel: Chrystus» (Mt 23,8.9.10).

Wykorzystajmy Post, aby umocnić nasze przekonania jako uczniów Jezusa Chrystusa. Postarajmy się o święte momenty "pustyni", gdzie spotkamy się z sobą samym i z naszym prawdziwym Wzorcem i Mistrzem. A wobliczu konkretnych sytuacji, w których często nie wiemy jak zareagować, moglibyśmy zadać sobie pytanie: co powiedziałby Jezus? Jak zachowałby się Jezus?

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Lepiej jest milczeć i być niż mówić i nie być. Dobrze jest uczyć, jeśli ten, kto mówi, działa» (św. Ignacy z Antiochii)

- «Dziś bardziej niż kiedykolwiek Kościół zdaje sobie sprawę, że jego przesłanie społeczne będzie wiarygodne raczej poprzez świadectwo czynów, niż przez swoją spójność i wewnętrzną logikę» (św. Jan Paweł II)

- «Zgorszenie nabiera szczególnego ciężaru ze względu na autorytet tych, którzy je powodują, lub słabość tych, którzy go doznają (...). Zgorszenie jest szczególnie ciężkie, gdy szerzą je ci, którzy, z natury bądź z racji pełnionych funkcji, obowiązani są uczyć i wychowywać innych. Takie zgorszenie Jezus zarzuca uczonym w Piśmie i faryzeuszom, porównując ich do wilków przebranych za owce (por. Mt 7,15)» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2285)